

[Fibiger.]

Den eneste Grund til, at man vedblivende skal beskattede dem, er, at de gennem lang Tid er blevet beskattet, og at Skatten, saaledes som jeg har nævnt det, har bundfældet sig i Ejendommen, og at en Lettelse i Skatten derfor vilde være en Kapitalforøring til de nuværende Besiddere paa andres Bekostning.

Ved den sidst fastsatte Vurdering i 1927 var Vurderingssummen for hele Landet 13 232 Mill. Kr., og deraf var Grundværdien godt 5 Milliarder, som fordeler sig med 1 358 Mill. Kr. paa Hovedstaden med Frederiksberg og Gentofte, 756 Millioner i Provinsbyerne og 2 979 Millioner, altsaa lige ved 3 Milliarder, i Landdistrikterne. Skatten paa fast Ejendom til Staten beløber sig til ca. 11½ Mill. Kr. med ca. 4½ Mill. Kr. paa Ejendomsskyld og 7 Mill. Kr. paa Grundskyld. Ejendomsskatterne var i 1927—28 for Kommunernes Vedkommende ca. 100 Mill. Kr., nemlig 18 Mill. Kr. i København—Frederiksberg, 7 Mill. Kr. i Provinsbyerne, 45 Mill. Kr. i Sognekommunerne og 29 Mill. Kr. i Amtskommunerne. Disse Tal viser, at der ligger meget store Skatter paa fast Ejendom.

Skatten bør efter min Mening i det store og hele ligge fast, ikke være Genstand for Svingninger. Naar man da spørger, hvilken Beskatningsform der er den rigtige, saa kan det ikke nægtes, at den gamle Hartkornbeskatning var en for sin Tid overordentlig god Beskatning, og der har ogsaa fra forskellig Side, nu sidst under Finanslovbehandlingen, lydt Røster om, at man skulde tilbage til denne Beskatning. Det er ogsaa ejendommeligt at se, at de Tanker, vi fra konservativ Side fremsatte i 1924—26 om, at der skulde gennemføres en ny Bonitering, er ved at vinde Indpas. I 1925 udtalte det konservative Mindretal i den Betænkning, der da blev afgivet, at vi kunde ønske en ny Bonitering, og at Udgifterne hertil ikke kunde afskrække os fra at søge noget saadant gennemført. Vi prøvede i Udvalget at vinde Forstaaelse for denne Tanke, men de andre Partier var saa ivrige efter at finde hinanden, at de ikke havde Interesse i dette Spørgsmaal.

I det Udvalg, der nu bliver nedsat om det foreliggende Lovforslag, vil vi optage denne Tanke igen, fordi vi er af den Anskuelse, at for at naa til en rigtig Vurdering er det nødvendigt at faa en Bonitering, og vi er selvfølgelig ogsaa villige til at overveje alle Spørgsmaal, som hører herindunder. Men jeg vil dog gerne understrege, at vi Konservative maa mene, at som Forholdene

er i Dag, er Ejendomsskylden det bedste Grundlag for Beskatningen af faste Ejendomme.

Man kan jo dele Danmarks Jord i tre Kategorier: den rene Byjord, den rene Landbrugsjord og Overgangsomaadet mellem By og Land. Efterhaanden som Udviklingen skrider fremad, bliver den sidste Kategori større og større. Tænker vi os, hvordan Danmark ser ud i Dag i Forhold til, hvordan det saa ud for 30 Aar siden, ved vi, at de store Stationsbyer er vokset op i denne Periode, og at den rene Landbrugsjord paa den Maade er forsvundet fra store Omraader, navnlig f. Eks. i Københavns og Frederiksborg Amter, hvor det er særlig grelt. Vi maa mene, at denne Udvikling i høj Grad understreger, at Ejendomsskylden er det rigtige Beskatningsgrundlag, ligesom Ejendomsskylden har den uvurderlige Fordel, at den behandler Jorden af de forskellige Kategorier ens.

Man kan heroverfor sige, at enhver Jordbeskatning kan misbruges, og det er selvfølgelig rigtigt. Man kan konfiskere ved at sætte Ejendomspromillen op, ligesom man kan konfiskere ved at sætte Grundskyldspromillen op. Det kan teoretisk ikke benægtes; men der er den store praktiske Forskel, at store Dele af Befolkningen vil bruge Grundskylden til en Konfiskation, men der er ingen, der vil bruge Ejendomsskylden til det. Og jeg maa mene, at det ikke maa undervurderes, at man paa den Maade ikke kommer op paa en høj Jordbeskatning, idet ingen, naar det skal være ren Ejendomsskyld, ønsker at komme saa højt op.

Endvidere er Vurderingen til Grundskyld, den nøgne Jordværdi, meget vanskeligere end Vurderingen til Ejendomsskyld, hvor man har hele Ejendommen under eet og derfor har virkelige Værdier at regne med, ikke som ved Vurderingen til Grundskyld, hvor det er tænkte Værdier, man arbejder med. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal talte om dette, da vi havde Lovforslaget om Erhvervelse af Jord til mindre Landbrug til Behandling her i Tinget; og jeg glædede mig over, at Venstre netop slog det saa stærkt fast, som jeg havde fremhævet saa meget under Behandlingen af Grundskyldsforslaget i 1925—26, at Vurderingen var saa løs og vanskelig, og at det derfor var uheldigt, at man overførte Skatten paa Grunden alene, fordi det kom til at virke uretfærdigt. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal udtrykte det saadan: Det er det rene Gættværk, man er inde paa, man har ikke fast Grund under Fødderne, o. s. v.

Og naar den højtærede Minister i sin